

Megosztott első helyezés

Félni most nem szabad (Mihó Izabella verse)

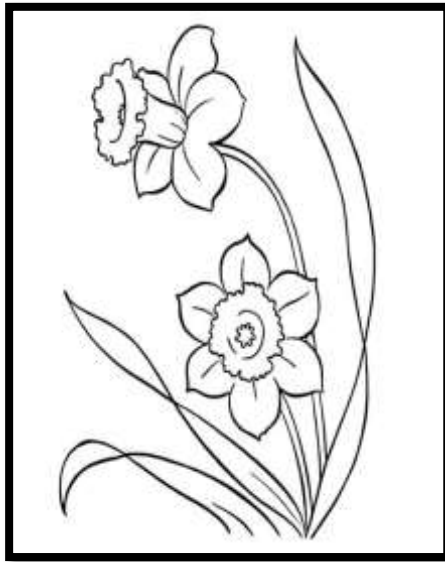
Hiszek egy érzésben, mindenható Szeretetben,
A szívós magyar földben, tovaúszó fellegekben,
Az ég végtelen kékjében, a fű harsogó zöldjében,
Vadvirágok színes szőnyegében, a Természet örökében.

Hiszek az alkotásban, a Teremtés erejében,
A szabadon szárnyaló szavakban, versekben, zenében.
Az embert formáló időkben nincs is fontosabb,
Megtalálni a tengelyünk, ami mutatja a helyes utat.

Hiszek a Bizalomban, őszintén, kételyek nélkül.
Megkopott, ősi kincs ez, a kócos életbe rendet fésül.
Fényesre csiszolhatjuk, nem kell mást tenni,
Mégfogni a másik kezét és igaz Embernek lenni.

Hiszek a Reményben, az utolsó utáni szikrában,
Mely lángra gyújtja a lámpást az élet viharában.
A kapu rég kitérült, csak lépd át a küszöböt,
Élj bátran, engedd be a boldogságot, az örömet!

Hiszek a Békében, magamban és Tebenned,
Ne a gyűlölet uraljon, hanem önzetlen szeretet.
Lehet hogy divat most másra ujjal mutogatni,
De a világot csak a szíveddel tudod jobbá tenni.
A félelem méreg, pusztító, önző és vak akarat,
Ezért most félni, félni most nem szabad!

Megosztott első helyezés

Tavaszcím (Bolváriné Molnár Ildikó verse)

Itt a tavasz a kertek alatt,
Az időjárás kemény maradt!
Itt-ott azért mutatkozik,
Rejtőzködik, nyiladozik.

Nárcisz, jácint, ibolya,
A tavasznak mosolya.
Ezt várjuk mind egész télen,
Mutatkozz, már nagyon kérlek!
Madaraknak csicsergése
Itt a tavasz végre- végre!

Különdíj

A virágok / Kanczler Emili, 7 és fél éves)

Tulipán és nárcisz,
ibolya meg aranyeső,
nyílnak a kertekben,
mert a tavasz eljött.

A nap melege süt rájuk,
az ég tiszta kék,
a föld melege ébreszti őket,
így ünnepel a természet.

Emberek vigyázzatok (Rudits Lászlóné verse)

Rakéta robban.
Bomba rombol,
Emberek vigyázzatok
Az örület tombol.

A falak ledőlnek,
A téglapor száll,
Emberek vigyázzatok
Iszonyatos a kár.

Véres cafatok a romok alatt
Emberek voltak valamikor
Emberek vigyázzatok
Legyetek inkább máshol.

Nem számít, hogy asszony, vagy gyerek,
Lehet kórház, vagy iskola,
Emberek vigyázzatok,
A sors most mostoha.

Tombol az erőszak
S bennünk forr a tehetetlen düh,
Emberek vigyázzatok,
Mert mindig van ürügy.

Vigyázzatok emberek,
Mert törékeny az élet,
S mire felocsudtok,
A világotok semmivé lett.

Vigyázzatok emberek,
Mert most olcsó az élet
Harcoljatok most egymásért,
Mert kell, hogy békére leljetek.

A békegalamb hiába száll.
Nem talál most fészket,
Vigyázzatok emberek,
Nehogy lelőjétek.

A háború áldozataiért (Kopasz Zoltán verse)

Megőrült a világ?
Talán nem is volt józan soha.
Élő adásban a pusztítás,
Az utcán testek hosszú sora.

Ők is emberek voltak!
Éltek, szerettek, reméltek.
De most már csak holtak,
Néma tanúi a kegyetlenségnek.

Névtelen sírban végzik,
Nem búcsúztatja őket senki.
Az ember szíve vérzik,
Vajon mit kellene tenni?

A végtelennek vagyunk részei,
Ezt ne felejtsük soha!
Mind egymásnak testvérei,
S szívünk a béke otthona.

Villó Károly verse

Állok az utcán, esik.
Nincs ereszt, rám csorog.
Méla undor ölel át,
Nincs kedvem semmihez.
Élvezem, hogy magam vagyok,
Nem kell semmi a világon
Ami volt, van, lesz, vágyalom
Ráérek, merengek a múlton.
Fáj talán a magány?
Hová lett a nagy vagány.
Minden, lassan eltűnik
A hajam már ősz, vénülök
Az időm, mint a nyár –
Búcsúzik...
Öreg lettem, fáradt vénember?
Nem tudom,
De az eső egyre rám csorog
Talán menni kellene,
De hová, merre indulok
Azt se tudom, hova jutok
Egy biztos, az út vége
Búcsúzom?
Mitől, az élet egy pillanat
Van, és már el is szaladt
De hát az idő lejárt
És ez a rohadó eső
Még mindig rám csorog
Várom, talán, hogy mit hoz az idő
De az nem jön, elment és soha vissza nem jó
Utálom azt a rohadó napot
Mikor apámhoz hívták a papot
Feküdt hófehér ágyán, búcsúzott
Megnézte szobája négy sarkát
Aztán rám pillantott
Fogtam öreg, erős kezét,
Már nem szólt, búcsúzott
Lehunyt szemét és elment
Elment örökre.
De itt hagyta az örökségét
Mely szívében élt
A békét

Búcsú (Koprivanaczné Petróczki Mónika verse)

Hosszú, rögös út vezetett idáig,
Végre meghallgatták kérő imáim.
Az Istenek megadták leghőbb vágyaim,
De a démonok elvették a boldogságom szikráit.

Nem látok mást, csak életem romos szikláit,
Elengedlek, de fáj, érzem, a pokol irányít.
Gördül egy könnycsepp, ez már nem számít,
Mikor kapja meg keserű létem, amire vágyik?

Már látom, fényed mindent megvilágít,
Az éjsötét égen épp egy fénylő csillag szikrázik.
Fentről néz rám, mégis nagyon hiányzik,
Elengedlek, de tudd, szívem már nem virágzik.

Reggeli merengés (Fazekas Margit verse)

A zöldön ezernyi viruló petty.
Ez lenne a rét?
Mellette oszlopok, rajta korongok.
Most az erdőbe lépek én.
A hangok elcsitulnak,
Az árny magába zár.
Keresek kéket, sárgát, pirosat.
Egy fekete madár dalol.
Mozognak, zörögnek a barnák,
Pattogó hang körülöttem.
Az ismeretlenség kerülget, borzongok,
Mégis együtt haladunk tovább.
S csatlakozik hozzánk egy fénysugár.
Elkószáltak gondolataim,
Most már megiszom a feketém.
Közben rájövök színes a világ,
Csak az árnyék szab határt.

Vajasperti séta (Puppiné Kovács Margit verse)

Dusnokon a Vajas folyó partján
Jártam a minap,
Egy csendes őszi napon.
A nap már a végére járt,
Már csendben alkonyodott.
A vízparti fűzfák lombjai,
Néha meg-meg lebbentek,
Enyhe szellő játszott velük,
A békés őszi csendben.

Talpam alatt a lehullott levelek zizegtek,
Ahogy szívemben telt békességben mentem.
Hej, de szép is ez az este lelkem,
De nagy kár, hogy nem vagy itt mellettem,
Hogy érezd e varázslatos percet,
Amint a lenyugvó nap,
Bíbor köntösében,
Lassan álomra hajtja fejét.
Leereszkedik szépen komótosan,
A gemenci erdő fölé,
Az erdő fái közül néha vissza-vissza néz,
Majd gyönyörködik magában,
A Vajas folyó tükörsíma vizén,
Azután megfürdik és csendben aludni tér.
A túlparton, nekem szemben ülő horgász is
Úgy gondolja, ennyi mára nekem is elég,
És szerény zsákmányával,
Ő is útra kész,
Elindulok én is hazafelé.

Eljegyzési vers (Lesi Józsefné verse)

A ti utcátokba oly keveset járunk,
De a szép ünnepre szívből ide vágytunk.
Felnőtt már a kicsi gyermek, kit úgy óvtunk, szerettünk,
Meghallottuk, nemrégiben volt az eljegyzésük.
Eljöttünk hát mi is most, hogy szívből gratuláljunk,
A jó Isten áldását nektek megkívánjuk.
Adjon Isten szívetekbe békét, szeretetet,
Hogy az élet rögös útján végig mehessetek!
Engedjétek meg most, hogy a szülőkhöz is szóljak,
Köszönjük, hogy fölneveltek és mindig velünk voltatok!
Köszönjük, a fáradságot, sok-sok szeretetet,
Megköszönjük azt is, hogy továbbra is
Szerettek és támogattok bennünket!

Buzay Zoltán verse

Szeretet és béke
Lakozzon a szívünkben.
Szeressük egymást, amíg lehet
S társaiért mindenki jót is tehet.

Nem győzhet le senki minket.
Egyesítsük erőinket, szívünket.
Csak betegség, baj ne jöjjön
Akkor megélünk itt e földön.

Kézenfogva, vállvetve haladjunk
S mindig testvérek maradjunk.
Rosszat, gonoszt ne tűrjünk,
Minden bajt elűzzünk.
Erre esküszünk!

Segítsünk ahol csak tudunk
Még ha sokan azt mondják – „elbukunk”
Ne feledd hatalmas nagy hiteddel
Bátran nézünk szembe mindennel.

Csak mindig tisztán és becsülettel,
Nyílt szívvel lelkülettel.
Gonoszságot, hazugságot félre
S jövőnkre nem gondolunk félve.
Soha ne engedd el a kezem s szorítsd
Akadályokat félre hajítsd!
Tovább már nem várunk,
Mert remélem jó úton járunk.

Ne feledd hogy magyar vagy
Hazád téged soha el nem hagy!
Bátran állj ki igazadért
Ne könyörögj segítségért.
Hanem tépd ki az agyart,
ami eddig is belédmart.

Körforgás (László Zoltánné verse)

Ősz volt, nemrégén ünnepeltük születésed napját.
Aztán egy hajnalon nem köszöntél, nem szóltál csak
szónélkül elhagytál.

Nemsokára aztán jöttek az ünnepek.
Együtt ünnepeltek unokák, gyerekek.
Fenyőfa ott állt díszben öltözve, nem oly hatalmas,
de rád emlékezve.

Gyújtottunk gyertyát is egy szálát fehéret,
mire csonkig égett a jókedv is beérett.

Elbúcsúztunk tőled, és az ó évtől is.

Új év jött el, reményekkel teli.

Itt van a kikelet, megújul a világ
Madárdal szól a fán kinyílt már a virág.
Csodaszép kiskertek színesek és élnek.
Szememmel látom, de szívem símogatják.

Eljön majd a nyár is, fényes és meleg.

Aztán újra ősz lesz, borús és hideg.

Nélküled múlik az idő, hiányod érzem!

Aki szeretett emlékezik majd Rád.

Ez így a körforgás, hisz az élet megy tovább!

Tavaszi (Szakál Ildikó verse)

Eljött már a tavasz,
amit régen vártunk már.
Kinyíltak a virágok,
s madár dallam száll.

Tulipán és nárcisz,
mosolyog a kertben.
Tudják ők is velünk,
hegy ez még a kezdet!

Mosolygós mapsugár,
vidítja lelkünk.
Örömhír és örömöda
ébredezik bennünk.

Tavaszi van, tavaszi van!
Dalolja a sok madár.
Csicseregnek égen, földön,
hét határon át!

Gyerekek és felnőttek
együtt örülnek már.
Rügyfakadás és madárdal
járja szívünket át!